

saadan Betaling til, naar nogle Mennesker paa mellem 70 og 80, ja, op imod 90 Aar, kunne udføre det Arbejde, der forlanges. Skulle vi have to Kommissarier, synes jeg, vi absolut maa kunne forlange, at vi faa den jydsk Kommissarius over hos os, saaledes at vi let kunne henvende os til ham i de mange forskellige Spørgsmaal, som det i Motiverne nævnes, han skal have med at gøre. I Motiverne staar der jo, at han skal være den, „gennem hvem alle Forhandlinger mellem Regeringen og Bevillingshaverne føres, og til hvem alle Skrivelser og Andragender fra Bevillingshaverne til Regeringen blive at indsende“. Det er altsaa en Mand, der skal have med alle mulige Ting indtil de mindste Enkeltheder at gøre ved den Mængde af Privatbaner, vi nu have her i Landet, for ikke at tale om Statsbanerne.

I Instruksen for Kommissarierne af 7. Februar 1877, hvoraf der i Anmærkningerne anføres et stort Stykke, staar der bl. a., at Kommissarius „skal jævnlig berejse Jernbanelinien for at undersøge Banens Benyttelse og Maaden, hvorpaa den ledes“. Men det er jo dog vitterligt — det maa ogsaa den ærede Minister vide —, at de Kommissarier, vi nu have, se vi aldrig noget til undtagen en eneste Gang om Aaret. Det er endogsaa gaaet saa vidt, som jeg ved en tidligere Lejlighed har udtalt her i Salen, at vi ovre i Jylland ved en Bane i Horsenseggen havde en Kommissarius, som kun kom en Gang om Aaret og var saa aflægs, at han maatte have Tjener med. Han medførte et Bræt paa omtrent en Alen i Firkant. Naar Toget standsede, lagde Tjeneren Brættet paa Banen, thi Manden var saa gammel og svag, at han ikke kunde træde paa Jorden — derved vilde han rimeligvis have forkølet sig —, men traadte ud paa Brættet, saa sig lidt omkring, og dermed var den Inspektion til Ende. Der staar altsaa i Instruksen, at de skulle *jævnlig* befare Banerne, men det er jo en plad Umulighed for disse Mennesker, thi naar der saaledes bunkes 10—15—20 Baner sammen og henlægges til en Mand alene, hvor i Alverden skulde han saa jævnlig kunne befare dem? Naar han saa oven i Købet er en Olding, bliver det saa meget mere umuligt. Derfor synes jeg, at vi

Jyder have udmærkede Kort paa Haanden, naar vi forlange, at vor Kommissarius skal være ovre i vor Landsdel, thi da kunde han maaske i nogen Maade opfylde de Betingelser, som forlanges, at han en Gang imellem skal komme og se paa Banerne. Det er altsaa ogsaa dette, der gør os lidt mistænksomme, kan jeg godt sige, overfor denne Institution, at de slet ikke opfyldte Instruksen af 1877, der for øvrigt ogsaa findes trykt i Jernbanekommissionens Betænkning, men at det viser sig, at en væsentlig Del af dens Paragraffer kun er et dødt Bogstav. Derfor ere unægtelig mange komne til at tænke paa, om man ikke kunde undvære hele denne Institution.

En Indrømmelse vil jeg gøre Ministeren, og heri tror jeg, at jeg vil finde Tilslutning hos alle de ikke faa i denne Sal, som have noget med Jernbaner at gøre. Adskillige ærede Medlemmer af denne Forsamling ere jo Medlemmer af Bestyrelsen for private Baner, ikke alene som valgte fra den paa-gældende Egn, men ogsaa som valgte af Regeringen til at have med vedkommende Bane at gøre. Jeg tror, at alle, som have haft en lille Smule med disse Ting at gøre, ville indrømme, at ved Anlæget af en saadan Bane maa Regeringen nødvendigvis have en sagkyndig Mand, det vil navnlig sige en juridisk sagkyndig Mand. Jeg tror heller ikke, at vi nogen-sinde have forhandlet denne Sag i Finansudvalget, uden at vi have indrømmet, at det var ganske i sin Orden, at Ministeren havde en saadan Mand, der kunde være med til at faa hele Sagen ordnet og hjælpe med til, at de mange forskellige Forhold, som der her skal ordnes, blive saa vidt muligt ensartede over hele Landet. Det er den ene Side af Sagen, og den tror jeg, vi let blive enige om. Men mange af os kunne ikke rigtig forstaa, hvad vi, naar Banen er kommen i Drift, skulle have denne Kommissarius til, thi ved alle de Baner, der ere anlagte i Henhold til Loven af 8. Maj 1894, er jo Forholdet det, at Staten har Halvdelen af Stemmerne, og Ministeriet har altsaa der nogle Mænd, som skulle tale paa dets Vegne og se paa Statskassens og Ministeriets Interesser, idet Staten jo har givet Halvdelen af Anlægssummen. Desuden har Staten, som det ogsaa oplyses i Be-